

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **TrustSoft, s.r.o.**, IČO: 29137098
sídlem Kolbenova 882/5a, 190 00 Praha 9
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019 č. j. 765/2019-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 6. 2019 č. j. 765/2019-160-SPR/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 31. 8. 2018 č. j. S-MHMP 1348283/2018/Mao (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu, uznal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 tohoto zákona, nezajistila, aby dne 3. 7. 2017 v 09:12 hodin v Praze 6, Dejvickém tunelu při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dosud nezjištěný řidič se neřídil dopravním značením (v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70), když jel s vozidlem tov. zn. X rychlostí 97 km/h, čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 27 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 101 km/h, která byla snížena o - 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance: ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h (tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona). Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu). Tímto jednáním se tak provozovatel (žalobkyně) dopustil přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což mu, ve smyslu ust. § 125f odst. 4 tohoto zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona, byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť obecní policie informaci o zřízení systémů nezveřejnila, jak vyžaduje § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Žalobkyně též namítala v této souvislosti, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií nemá oporu v zákoně, odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009-119 ze dne 5. 11. 2009 a č. j. 9 As 38/2009-123 ze dne 25. 2. 2010. Také namítala, že úsek měření rychlosti nebyl oznámen dopravní značkou a informace o měření nebyla zveřejněna.
4. Žalobkyně namítala též nesprávnou formu zavinění, když prvostupňový orgán (byť toliko v odůvodnění) uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, přitom jde o odpovědnost objektivní. Žalobkyně se cítí být zkrácena na svých právech.
5. Žalobkyně dále namítala, že z výroku není zřejmé, zda šlo o jednorázové překročení rychlosti, či o překročení rychlosti v delším úseku.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

6. Žalobkyně dále namítala, že žalobkyně porušila § 79a zákona o silničním provozu, když místo, kde obecní policie měřila, nebylo určené policií.
7. Žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s argumenty obsaženými v odvolání, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, v této souvislosti odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84 a ze dne 7. 11. 2017 č. j. 8 As 162/2017-34.
8. Žalobkyně konečně namítala, že jí nebylo sděleno jméno oprávněné úřední osoby, ač o to zmocněnec v odvolání výslovně žalovaného požádal, žalovaný tak postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu. Žalobkyni tak fakticky nebylo umožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby, je přesvědčena, že cílem žalovaného bylo, aby žalobkyně nemohla účinně podat námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě. Žalobkyně proto namítala, že oprávněná úřední osoba žalovaného, Mgr. S. D., je podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobkyni zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Důvod podjatosti je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností. Městský soud již v minulosti častokrát zrušil rozhodnutí, vydané oprávněnou úřední osobou. Mgr. S. D. navíc podal na advokáta žalobkyně stížnost k České advokátní komoře. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 205/2017-21 a sp. zn. 1 As 175/2014 ze dne 6. 5. 2015.
9. Žalobkyně konečně namítala, že v odvolání podala námitku podjatosti, o této námitce nebylo rozhodnuto. Námitky podjatosti byly vznášeny už v řízení před správním orgánem I. stupně, také nebyly vypořádány.
10. Vytýkala správním orgánům též nevedení společného řízení o více správních deliktech téhož pachatele, žalobkyně má veřejné subjektivní právo, aby více správních deliktů provozovatele vozidla bylo projednáno ve společném řízení a byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu. Poukázala na to, že předmětem daného řízení je pouze jednání ze dne 3. 7. 2017, avšak v řízení sp. zn. S-MHMP 139266/2018/Vol, ve kterém bylo dne 14. 2. 2019 vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 315529/2019/Vol byla žalobkyně postižena za jednání ze dne 17. 1. 2018. Správní orgán měl dříve uloženou sankci zohlednit.
11. Žalobkyně též mimo žalobní námitky požadovala naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasila s tím, aby na webu Nejvyššího správního soudu byly uvedeny osobní údaje žalobkyně a právního zástupce. Argumentovala tím, že právní zástupce žalobkyně vystupoval v mnoha řízeních před soudy pro věci správního soudnictví, nemá zájem na tom, aby z webu byl ze strany veřejnosti a orgánů státní moci zjistitelný jeho časový program jakožto advokáta, jde o jeho soukromou věc. Jako advokát je soukromoprávní osobou, která má zájem na tom, aby ze strany veřejnosti nebyl ztotožňován se svým klientem. Žalobkyně namítala protiústavnost ust. § 130 odst. 1 Směrnice č. 3/2017 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně a právní zástupce mají právo být zapomenuti, navrhla aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

12. Žalobkyně konečně navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal průběh správního řízení, uvedl, že došlo k legislativní změně, kdy měřený úsek již nemusí být vyznačen přenosnou dopravní značkou, tuto podmínku obsahovala již neplatná právní úprava § 79a odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění do 31. 7. 2011. Seznam míst určených k měření Městskou policií je součástí spisu. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely vždy z objektivní odpovědnosti. Není rozhodné, zda byla žalobkyně potrestána za úsekové či okamžité překročení nejvyšší dovolené rychlosti, podstatné je, že nezajistila, aby při provozu vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče.
14. K podání žalobce ze dne 23. 10. 2018 uvedl, že z něj nevyplývají žádné skutečnosti významné pro konkrétní řízení, podání bylo shledáno obstrukčním. Odkázal v této souvislosti na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 1 A 23/2018 ze dne 6. 5. 2019.
15. K nesdělení jména oprávněné úřední osoby žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44: *„Nejvyšší správní soud tak dodává ve shodě s krajským soudem, že postup žalovaného nebyl sice v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, ale nemohl stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává i Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické.“* Z podané žaloby není zřejmé, jakým způsobem se mělo toto „nesdělení“ dotknout práv žalobkyně, a proto žalovaný nepovažuje tento postup za nezákonný. Navíc žalobkyně si protiřečí, když nejprve uvádí, že nezná jméno oprávněné úřední osoby a poté namítá podjatost oprávněné úřední osoby Mgr. S. D., což dovozuje z jeho podání stížnosti na advokáta Mgr. Voříška k České advokátní komoře, přičemž vzhledem k množství případů, v nichž je zástupcem, mu muselo být zřejmé, že oprávněnou osobou je i Mgr. S. D. Navíc společnost Odvoz vozu, s.r.o. jako zástupce v jiných správních řízeních vznášela námitku podjatosti proti celému ústřednímu orgánu, kterým je žalovaný, a žádné z nich nebylo vyhověno, neboť podávané námitky podjatosti jsou pouze účelovými a nepravdivými spekulacemi (viz např. č. j. žalovaného 818/2018-160-SPR, 690/2018-160-SPR, 514/2018-160-SPR a další), které jsou pouze zneužitím práva, jež nepožívá žádné ochrany. Advokát Mgr. Voříšek podal obdobnou námitku podjatosti na předsedu senátu Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích pana JUDr. J. D., kdy důvodem byl mimo jiné podání podnětu k zahájení kárného řízení s advokátem Mgr. Voříškem, protože jej přirovnal k představitelům nacistické justice R. F. či K. H. F. Zde žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017-150. Podnět k České advokátní komoře na advokáta Mgr. Voříška byl podán právě mimo jiné kvůli zatěžování žalovaného neprojednatelnými podáními. Česká advokátní komora sdělila žalovanému, že neshledala naplnění skutkové podstaty kárného provinění, avšak uvedla v písemnosti ze dne 21. 6. 2019, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

S-1085/2018-011: „Kontrolní rada České advokátní komory se nicméně zabývala též vhodností postupu stěžovaného advokáta a dospěla k závěru, že advokát ve stížností zmiňovaných případech nepostupoval vždy v souladu s povinnostmi advokáta, tak jak jsou upraveny zákonem o advokacii a pravidly profesní etiky a soutěže advokátů, tedy povinnost, aby jeho projevy v souvislosti s výkonem advokacie byly věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé a aby postupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Pochybení advokáta nedosahuje intenzity kárného provinění, advokát však byl Českou advokátní komorou důrazně upozorněn, aby se vytýkaných pochybení do budoucna vyvaroval.“ Je tedy zřejmé, že podnět k České advokátní komoře byl oprávněný, neboť advokát Mgr. Voříšek byl upozorněn, aby vytýkaného jednání zanechal. Námitky podjatosti vznášené žalobkyní v řízení nesměřovaly ke konkrétní osobě.

16. K námitce nevedení společného řízení žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2009-62 ze dne 18. 6. 2009, dále žalovaný konstatoval, že rozhodnutí zmiňované žalobkyní mu není známo, žádný takový spisový materiál neneviduje.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce neoprávněného pořizování záznamu, neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou

18. Podle § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
19. Žalobkyně namítala, že obecní policie v rozporu s tímto ustanovením nezveřejnila informaci o zřízení těchto systémů. Vzhledem k tomu, že žalobkyně toto rozporovala až v žalobě, soud doplnil při jednání dokazování o vytištěné webové stránky old.dopravniinfo.cz, ze kterých je zřejmé, že informace o měření rychlosti v Dejvickém tunelu byla zveřejněna. Též soud doplnil dokazování o vytištěné webové stránky, na které žalovaný odkazoval (<https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>). Z této listiny je zřejmé, že od 3. 3. 2015 Městská policie Praha zveřejňuje na svých stránkách místa k měření rychlosti strážníky městské policie, seznam těchto míst v době spáchání přestupku pak vyplývá z dopisu ze dne 14. 6. 2017. Žalobkyně zároveň neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by tyto závěry zpochybňovaly, soud má tyto důkazy za dostatečné, námitka důvodná není.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

20. K námitce neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou soud konstatuje, že z platné právní úpravy povinnost oznámení dopravní značkou nevyplývá.
21. Vzhledem k závěru soudu o zákonnosti postupu městské policie, není důvodná ani námitka nepoužitelnosti fotografií jako nepřípustného důkazu získaného v rozporu s právem. Zároveň též nedošlo k porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů, měření bylo provedeno v souladu se zákonem, obecní policie je povinna řídit se obecnou právní úpravou stanovenou zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. V tomto případě především § 5 odst. 1 písm. d), podle kterého lze shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.
22. K možnosti doplnění dokazování soudem srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 52/2020-46 ze dne 27. 1. 2021, podle kterého krajský soud by nikterak nepochybil, kdyby za situace naprosté absence procesní aktivity stěžovatele ve správním řízení přistoupil k doplnění dokazování ve vztahu k těm skutečnostem, které stěžovatel zpochybnil teprve v podané žalobě, a tudíž k nim správní spis nemohl obsahovat příslušné důkazní prostředky (otázka vhodného zveřejnění informace o provozovaných rychloměrech). Takový postup plně konvenuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, neboť krajský soud by neprováděl vyčerpávající dokazování týkající se samotného spáchání skutku, nýbrž by doplnil dokazování toliko ve vztahu k namítané nezákonnosti použitého důkazního prostředku – záznamu z rychloměru (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 - 43, nebo ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 As 309/2019 - 39).
23. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 367/2019-39 ze dne 30. 7. 2021 podle kterého při posuzování řízení před správními orgány a s tím související kvality odůvodnění jejich rozhodnutí je třeba přihlídnout mimo jiné k procesní aktivitě samotného účastníka správního řízení, neboť i od ní se v každém individuálním případě odvíjí požadavky na dokazování, stejně jako obsah a podoba odůvodnění daných rozhodnutí.
24. Pořízení záznamu v projednávaném případě nebylo v rozporu se zákonem, odkaz žalobkyně na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 60/2009-119 a č. j. 9 As 38/2009-123 tak není případný.

K námitce nedostatečného vymezení skutku

25. Žalobkyně dále namítala, že z výroku není zřejmé, zda šlo o jednorázové překročení rychlosti, či o překročení rychlosti v delším úseku.
26. K této námitce soud uvádí, že metoda měření rychlosti (ve smyslu úsekové versus okamžité měření) je bez významu pro naplnění skutkové podstaty přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019-36, bod 16, rozsudek téhož soudu ze dne 27. 1. 2021 č. j. 10 As 254/2019-34)

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

27. Podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, dle kterého *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“* Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“* Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52).
28. V rozhodnutí je místo protiprávního jednání vymezeno takto: v Praze 6, Dejvickém tunelu, úseku Tunelového komplexu Blanka, pro směr jízdy Troja, v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ - v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70. Dále je ve výroku přesný čas jednání, tovární značka vozidla i jeho registrační značka, stejně jako naměřená rychlost. Soud toto vymezení má za dostatečně určité, ze spisu jsou zřejmé i GPS souřadnice umístění detektoru, který překročení rychlosti změřil, v záznamu je též fotografie vozidla. Tuto námitku soud neshledává důvodnou.

K námitce nesprávné formy zavinění a absence formy zavinění ve výroku, absence zjištění formy zavinění řidiče

29. Žalobkyně namítala též nesprávnou formu zavinění, když prvostupňový orgán uvedl, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, přitom jde o odpovědnost objektivní, má za to, že rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Je pravdou, že prvostupňový správní orgán tuto skutečnost nepřesně uvedl při odůvodnění výše sankce (nikoli ve výroku), když nedbalostní zavinění zhodnotil jako polehčující okolnost, tyto závěry však napadené rozhodnutí koriguje a upřesňuje, že žalovaný shledává jako polehčující okolnost spáchání přestupku v rámci objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

30. K absenci formy zavinění ve výroku soud konstatuje, že v případě objektivní odpovědnosti nemá smysl zabývat se formou zavinění, srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 214/2019-38 ze dne 12. 2. 2021, případně č. j. 4 As 259/2018-40 ze dne 7. 11. 2018. Námitka tak není důvodná.
31. K námitce absence zjištění formy zavinění řidiče soud uvádí, že hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vymezuje ustanovení [§ 125f zákona o silničním provozu](#). Touto problematikou se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 214/2019-38 ze dne 12. 2. 2021, kde uvedl, že ustanovení [§ 125f zákona o silničním provozu](#) nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž [§ 125f odst. 2 písm. b\) zákona o silničním provozu](#) požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný [zákon o silničním provozu](#) v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v § 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v [§ 2 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky](#), ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. [8 As 17/2007-135](#), č. [1338/2007 Sb. NSS](#)). Ustanovení [§ 125f odst. 2 písm. b\) zákona o silničním provozu](#) však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. [8 As 156/2016-35](#)). Námitka není důvodná.

K námitce, že nešlo o místo určené policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu

32. Podle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
33. Tato námitka není důvodná, měření rychlosti proběhlo na místě určeném Policií ČR, viz dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2017, vč. přílohy, konkrétně místo č. 107.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

K námitce, že nebylo sděleno jméno úřední osoby

34. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému nesdělení úřední osoby, která měla rozhodovat o odvolání. V posuzovaném případě zástupce žalobkyně v odvolání požádal o sdělení osoby, která bude o odvolání rozhodovat, žalovaný mu však tuto informaci nesdělil, žalobkyni tak nebylo umožněno vznést námitku podjatosti.
35. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
36. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*
37. Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv tohoto nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu několikrát řešena, přičemž bylo konstatováno, že se jedná o vadu řízení. Další posouzení toho, zda je tato vada též důvodem nezákonnosti takového rozhodnutí, a tedy důvodem pro jeho zrušení, již záleží na dalších konkrétních okolnostech toho kterého případu.
38. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39 Nejvyšší správní soud konstatoval: „Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedená představovala vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“ Dále zde také judikoval, že: „Nicméně pravidlo zakotvené v § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které stanovuje, že soud zruší žalobou napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, předpokládá, že a contrario nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

ovšem takovéto porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“

39. Žalobkyně v žalobě poukázala na skutečnosti, které by zamýšlela uplatnit jako důvody podjatosti v případě, že by jí bylo umožněno příslušnou námitku vznést. Soud však ve smyslu shora uvedeného judikátu dospěl k závěru, že ani v takovém případě nemohla mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci, resp. že není rozumně představitelné, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, než pokud by k porušení nedošlo, a to z následujících důvodů.
40. V prvním okruhu výtek uvedených v žalobě směřujících k podjatosti Mgr. S. D. žalobkyně tuto podjatost dovozuje z toho, že se oprávněná osoba snažila žalobkyni zbavit podat možnosti námitku podjatosti, když Mgr. D. má negativní citový vztah k zmocněnci žalobkyně, společnosti Odvoz vozu, s.r.o., neboť tento zmocněnec úspěšně vystupuje ve větším počtu správních řízení. Tyto antipatie dává oprávněná úřední osoba i ve svých rozhodnutích, na společnost opakovaně útočí, jde o nedůvodné invektivy.
41. Jedná se o zcela vágní a obecná tvrzení bez uvedení bližších údajů (např. kdy k těmto událostem mělo dojít, jaké verbální projevy měl Mgr. D. pronést, kdy se o tom žalobkyně dozvěděla atd.), a bez připojení jakýchkoli důkazů. Na tomto základě by tudíž vůbec nebylo možné zhodnotit, zda tyto skutečnosti mohou naplňovat důvody podjatosti podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu. Je zřejmé, že s takovou argumentací by žalobkyně v případě podání námítky nemohla být úspěšná.
42. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č. j. 3 As 107/2013-30: *„...nelze jen tak účelově obvinít úředníka z podjatosti hromaděním difamujících spekulací a kombinací a očekávat, že bez přesvědčivých důkazů, případně s účelově vytvářenými „důkazy“ nebo dokonce bez důkazů, bude takové obvinění „z opatrnosti“ akceptováno. Takové snahy, směřující k paralyzování výkonu státní správy, nemají nic společného s ochranou jakýchkoli oprávněných zájmů a v principu škodí také ochraně veřejných subjektivních práv účastníků řízení před správními soudy.“*
43. Další údajný důvod podjatosti Mgr. D. má spočívat v tom, že Mgr. D. podal stížnosti na právního zástupce žalobkyně v tomto soudním řízení Mgr. Václava Voříška. K tomu je však nezbytné uvést, že v řízení před správním orgánem I. stupně žalobkyně nebyla zastoupena vůbec, dle odvolání byla jejím zástupcem společnost Odvoz vozu, s.r.o., Mgr. Václav Voříšek tak nebyl ani účastníkem správního řízení, ani zástupcem, podle ust. § 14 odst. 1 správního řádu však důvod podjatosti může spočívat pouze v poměru k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům a s tím souvisejícím zájmem na výsledku řízení. Je tak zřejmé, že v popisovaném jednání týkajícím se Mgr.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Václava Voříška důvod podjatosti Mgr. D. spočívat nemůže, taková námitka podjatosti by tak byla zcela zjevně neúspěšná.

44. Soud shledal, že žalobkyně tyto údajné důvody podjatosti Mgr. D. v žalobě vznesla pouze účelově s cílem formálně naplnit požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména v rozsudcích ze dne 27. 4. 2020 č. j. 1 As 473/2019-39 a ze dne 16. 3. 2020 č. j. 1 As 412/2019-32 a též ve shora citovaném rozsudku č. j. 2 As 322/2016-39, dle kterých uplatní-li žalobce v žalobě následující po nesdělení jména oprávněné úřední osoby pouze zcela obecnou a nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. K možnému obstrukčnímu charakteru námitky podjatosti se Nejvyšší správní soud vyjádřil též v rozsudku ze dne 10. 6. 2020 č. j. 8 As 127/2018-50.
45. Na základě toho soud dospěl k závěru, že uvedená vada řízení spočívající v neposkytnutí jmen oprávněných osob žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení, žalobní námitka je nedůvodná.

K námitce nesprávného vypořádání námitky podjatosti

46. Žalobkyně podala dne 22. 5. 2018 námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře, a to včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu či obdobné funkce u statutárních měst a hlavního města Prahy, a to z důvodu, že pokuty jsou příjmem do rozpočtu obce. Žalobkyně v této souvislosti navrhovala provést rozsáhlé dokazování. Prvostupňový orgán se s tímto podáním vypořádal ve sdělení ze dne 25. 5. 2018, kdy ji zhodnotil jako zcela neodůvodněnou a nepodloženou, mající obstrukční charakter.
47. Opětovně žalobkyně v hromadném podání ze dne 23. 10. 2018 uvedla, že z opatrnosti vznáší námitku podjatosti proti všem zaměstnancům odvolacího orgánu, jakož i proti ministroví dopravy, z důvodu podezření z finanční motivace úředníků k vydávání rozhodnutí určitého typu, opět bylo navrhováno rozsáhlé dokazování.
48. Ve vztahu k věcné podstatě námitky podjatosti odkázat na rozsudek ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že ze skutečnosti, že příjem z pokut je příjmem rozpočtu obce, nelze dovozovat, že by úřední osoby byly vyloučeny z rozhodování o uložení těchto pokut (shodně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50, a ze dne 7. 7. 2020, č. j. 10 As 37/2019-40).
49. V případě namítání podjatosti všech zaměstnanců žalovaného pak lze doplnit, že do rozpočtu žalovaného výnos z pokut neplyne a naopak v případě zrušení jeho nezákonného rozhodnutí soudem je povinen zaplatit ze svého rozpočtu náhradu nákladů řízení účastníkům odvolacích řízení. I kdyby bylo možné přistoupit na zcela nepodloženou spekulaci žalobkyně, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno vyloučenou úřední osobou, nelze odhlížet od toho, že bylo přezkoumáno v odvolacím

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

řízení nadřízeným správním orgánem, ve vztahu k jehož úředním osobám nelze dovodit žádný zájem na výsledku řízení. Argumentace žalobkyně je zcela věcně nepodložená a není s to zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021 č. j. 3 As 172/2019-43. Žalobní námitka je proto nedůvodná.

50. Správní orgány proto ani nyní nepochybily, pokud na podkladě vznesené námitky podjatosti neprováděly dokazování, jak žalobkyně navrhovala. Po správních orgánech nelze požadovat, aby na základě nepodložených domněnek účastníka řízení byly povinny provádět rozsáhlé dokazování negativní skutečnosti, tj. prokazovat, že určitá skutečnost oproti mínění účastníka řízení neexistuje.
51. Soud odkazuje na též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, podle něhož není důvodu postupovat k rozhodnutí nadřízenému orgánu takovou námitku podjatosti, která je prima facie nedůvodná. Takový postup, navzdory tomu, že námitka podjatosti není na první pohled způsobila zpochybnit nepodjatost rozhodujících osob, by totiž zcela neúčelně oddaloval naplnění hlavního účelu správního řízení, tj. vydání rozhodnutí bez zbytečných průtahů.
52. Podpůrně nelze přehlédnout ani to, že k osobě zmocněnce žalobkyně ve správním řízení společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a jejím procesním taktikám se již mnohokrát vyslovil Nejvyšší správní soud. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 151/2020-38 ze dne 16. 4. 2021: „*Nejvyššímu správnímu soudu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že společnost ODVOZ VOZU s. r. o. ve spojení se společností Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo pravidelně poskytuje řidičům právní pomoc, přičemž se nezdá dopouštět nejrůznějších procesních obstrukcí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019 As 241/2019-36, a ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 82/2020-54).*“

K námitce, že nebyla uplatněna absorpční zásada

53. Podle § 88 odst. 1, 2, 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Ve společném řízení se projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán. Ve společném řízení se neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*
54. Žalobkyně tvrdila, že v řízení sp. zn. S-MHMP 139266/2018/Vol bylo dne 14. 2. 2019 vydáno rozhodnutí č. j. MHMP 315529/2019/Vol, kterým byla žalobkyně postižena za jednání ze dne 17. 1. 2018. Správní orgán měl dříve uloženou sankci zohlednit.
55. Soud doplnil dokazování o rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 2. 2019, č. j. MHMP 315529/2019/Vol. V projednávané věci byl přestupek spáchán dne 3. 7. 2017, 14. 5. 2018 bylo zahájeno řízení, 31. 8. 2018 vydáno prvostupňové rozhodnutí a 10. 6. 2019 napadené rozhodnutí. V žalobkyní odkazované věci sp. zn. S-MHMP

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

139266/2018/Vol byl přestupek spáchán dne 17. 1. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 2. 2019, právní moci nabylo dne 2. 3. 2019.

56. Lze tedy konstatovat, že přestupky měly být projednány ve společném řízení. Soud zde však odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k situaci, kdy sice absorpční zásada nebyla výslovně vzata v pozdějším rozhodnutí v úvahu při uložení sankce, ale byla uložena výše pokuty na samé dolní hranici (jako v projednávaném případě), přitom šlo o přestupek, u kterého nebylo možné upustit od potrestání s ohledem na ust. § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu (viz rozsudek ze dne 19. 12. 2018 č. j. 1 As 278/2018 – 87). S ohledem na závěry tohoto rozsudku žalobní námitku nelze shledat důvodnou.
57. Soud nad rámec této základní argumentace konstatuje, že absorpční zásadu nemohl porušit v projednávané věci prvostupňový orgán v rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018, neboť tento rozhodl nejdříve. Soud má za to, že žalovaný mohl teoreticky zásadu absorpce aplikovat, když v době jeho rozhodování již byla žalobkyně potrestána prvostupňovým rozhodnutím č. j. MHMP 315529/2019/Vol ze dne 14. 2. 2019, nicméně žalovaný o tomto řízení nevěděl, neboť v odkazované věci nebylo podáno odvolání. Za situace, kdy žalobkyně byla v řízení zcela pasivní a žalovaný neměl žádné indicie k „pátrání“ po dalších přestupcích spáchaných žalobkyní, nelze postup žalovaného hodnotit jako nezákonný.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s argumenty v doplnění odvolání

58. Nakonec není důvodná ani námitka, že podání označené jako doplnění odvolání splňovalo náležitosti vyžadované správním řádem, a proto měl žalovaný námitky v něm obsažené vypořádat. Toto podání bylo učiněno až po lhůtě k doplnění odvolání stanované výzvou ze dne 16. 10. 2018, mělo směřovat do všech dosud neskončených, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízení o odvolání proti Magistrátu hlavního města Prahy ve věci přestupku podle § 125 f zákona o silničním provozu, kde je účastník zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o., minimálně do vyjmenovaných řízení, kterých je vyjmenováno 66 spisových značek, včetně sp. zn. S-MHMP 1100182/2017/Mao. Toto podání nelze považovat za doplnění odvolání. Toto podání postrádá individualizaci a návaznost na konkrétní vydané rozhodnutí a řízení jemu předcházející. Je koncipováno pro vágně definovaný okruh řízení, nikoli proti konkrétním jasně identifikovaným rozhodnutím, odvolací námitky nesměřují přímo na rozhodnutí č. j. MHMP 1637376/2018/Mao, což je zjevné například z vyjádření, že není odůvodněno uložení pokuty vyšší než na samé spodní hranici zákonné sazby (v tomto případě je pokuta právě na hranici spodní sazby), je namítáno neprovedení ústního jednání (jednání bylo nařízeno na 26. 6. 2018), je namítáno, že správní orgán se nevypořádal s vyjádřením k podkladům k rozhodnutí ze dne 27. 10. 2017, když předmětné řízení proti žalobkyni bylo zahájeno až dne 14. 5. 2018... Tedy není povinností správních orgánů obsáhlé podání (25 stran) v každém konkrétním řízení, kde jako zmocněnec zastupuje ODVOZ VOZU s.r.o., domýšlet, které odvolací námitky by bylo možné přiřadit ke kterému konkrétnímu rozhodnutí. Jde to též proti logice podstaty odvolacího řízení, když odvolatel má sdělit, co v jeho případě učinil prvostupňový orgán nesprávně, které konkrétní vady namítá tak, aby odvolací orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

mohl tyto otázky k vazbě na konkrétní řízení a konkrétní rozhodnutí posoudit.

59. Jelikož podání neobsahuje specifikaci rozhodnutí napadeného odvoláním, nesplňuje veškeré náležitosti vyžadované zákonem (viz § 82 odst. 2 správního řádu, ve spojení s § 37 odst. 2 téhož zákona). Žalovaný proto procesně nepochybil, pokud k obsahu podání v posuzované věci nepřihlédl.
60. Pokud žalobkyně srovnává toto podání s odvoláním, které bylo proti prvostupňovému rozhodnutí podáno, pak v podaném odvolání je uvedena toliko jedna konkrétní spisová značka, odvolání je podáno ve lhůtě pro podání odvolání proti rozhodnutí ze dne 31. 8. 2018, nejsou zde tedy žádné pochybnosti, jaké rozhodnutí je odvoláním napadeno.

V. Závěr

61. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
62. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se stricto sensu o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, kde uvedl: „Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“ S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobkyně za důvodný.
63. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. října 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně